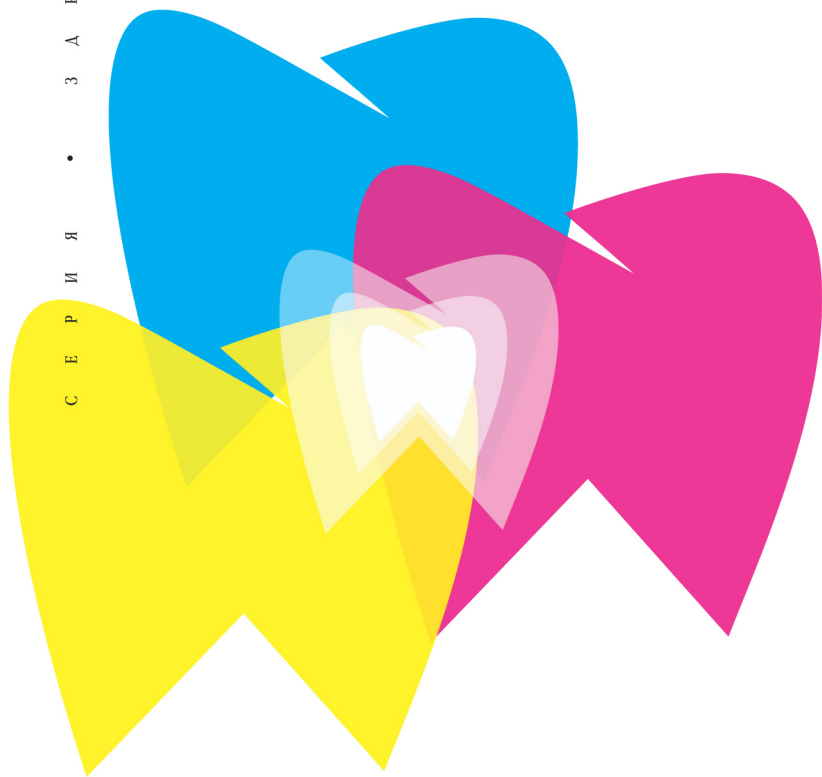

НАШИТЕ ЗЪБИ

Портал към здравето

•
З
Д
Р
А
В
Е
•
Я
И
Р
Е
С

МИШЕЛ МОНТО

За автора

МИШЕЛ МОНТО,
зъболекар-хирург, живее в Ла Дром, Франция. На пръв поглед
животът му е успешен и подреден – прекрасно семейство,
две деца, голям кабинет, следователно и пари. Но защо не се
чувства добре?.. Като бебе синът му Клод плаче непрекъснато,
после плачът се превръща в ужасни кошмари всяка нощ.
Безброй консултации с различни специалисти не дават
резултат. Тъй като устата на Клод е с нарушен баланс,
препоръката е да се извадят здрави зъби, за да има място за
останалите. Бащата отхвърля диагнозата, но алтернатива
няма. Точно тогава случайно научава, че в Париж ще се проведе
конференция по темата и веднага заминава. Запознава се с
проф. Безомб, съизобретател на един апарат от каучук, и още
същата вечер поставя активатора в устата на сина си. Скоро
кошмарите изчезват, както и другите неразположения.
За Мишел Монто това е началото на едно голямо приключение,
което продължава и днес. Дентософията се характеризира с
хуманистичен подход към стоматологията, като на преден
план стои връзката между баланса в устната кухина, баланса
в самия човек и по-общо – баланса в света. Мишел Монто е
създател (съвместно с други колеги) на Школа по дентософия.
Той съчетава науката и духовността, неуморно работи,
за да пробужда хората за новото знание и да ги мотивира
да черпят от своя потенциал за самоизцеление.
Сайт на автора:
www.dentosophie.com

За книгата

На тези страници читателят ще се срещне с едно не много известно понятие – дентософията (мъдростта на зъбите), което ще го заинтригува с впечатляващи клинични резултати. Тази терапия, която може да се прилага успешно на всяка възраст, не само отстранява деформации в устната кухина, но и подобрява общото физическо и психическо състояние на пациента. Според Мишел Монто дентософията може да се асоциира с китайската поговорка:

Слушам и забравям.

Виждам и си спомням.

Опитвам и разбирам.

Това означава да се действа тук и сега, всеки миг от нашия живот. Да се събудят силите за самоизцеление, като стоматологът асистира на автотерапията. Надали сме си давали сметка, че устата е огледало на вътрешния живот на човека и че дешифрирайки езика на зъбите, можем да научим за характера на човека, неговия начин на мислене, неговите заболявания. Това дава възможност да се освободим от тъгата на миналото и от вкоренените погрешни убеждения и да приемаме нови хипотези, да се научим да казваме: „Защо не?“ вместо традиционното „Защо?“ Мишел Монто обича да задава въпроси, търсенето е мисията на живота му.

МИШЕЛ МОНТО

Превод от френски
Албена Кузманова

С Е Р И Я • З Д Р А В Е •

НАШИТЕ ЗЪБИ

Портал
към здравето

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Содунска“)

Фирмена книжарница: 988 01 93

NOS DENTS, UNE PORTE VERS LA SANTÉ

Michel Montaud

Copyright © 2007 by Le Souffle d'Or

www.souffledor.fr

© Издателска къща „Кибеа“, 2016

© Албена Кузманова, превод, 2016

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2016

ISBN 978-954-474-737-4

Благодарности

На Кики, моята съпруга, която никога не се е съмнявала в способността ми да се променям.

На Клод и Санди, моите деца, които ми направиха най-хубавия подарък, за който един баща би могъл да мечтае. Те ми помогнаха да пробудя малко съзнанието си, за да мога да ги възпитавам с много повече внимание.

На брат ми Бернар, който ми предостави възможност да се възползвам от неговия опит в областта на писането и книгоиздаването.

На Моник Гийемен за търпението и компетентността ѝ при деликатната работа на коригирането.

На Ан и Жан-Клод Дюре за тяхната ценна помощ на професионалисти в книгоиздаването.

На Терез Роеш за нейната великодушна и активна подкрепа пред медиите.

На всички мои пациенти, без които никога ни бих могъл да задълбоча тази терапия.

На всички колеги, които се присъединиха към мен и инвестираха себе си лично и професионално в това изследване. Не мога да спомена всеки един от тях, но те ще се разпознаят.

Български поглед към дентософията

Дентософията е революционен метод, който осветява връзката между зъбите, тялото и психиката на човека.

Имах невероятния шанс да се запозная с д-р Мишел Монто в 5 последователни нива на курса, който той преподава във Франция. Имах и изключителната възможност да се запозная с колеги дентософи от четири различни държави, които ми станаха близки приятели и съмишленици.

Трудно може да се опише целия потенциал на тази терапия, толкова е мощен тласъкът, който тя дава, и толкова многопластова личностна промяна предизвиква.

Човешкото тяло е уникален инструмент, който не спира да ме изумява с потенциала, който носи в себе си, а духът е силата, която го управлява.

Когато за първи път видях апарата на Суле-Безомб, чрез който тази терапия става възможна, бях, меко казано, скептична. Впоследствие, виждайки резултати първо в моето тяло и устна кухина и после при моите пациенти, които не спират да ме смайват с бързината, с която се променят, разбрах, че този метод не само хармонизира позицията и здравината на зъбите, а също така има способността да изправя деформации на гръбнака и най-вече да хармонизира психиката и характера на човека.

Резултатите за всеки са различни, изключително интересни и в някои случаи трудно обясними. Не случайно апаратът се нарича активатор.

Ефектите, свързани с него, надхвърлят дихателната функция, гълтателния рефлекс, фонетиката и дъвченето, а връзката между тези функции и неврологичното

предаване на импулси до кората на главния мозък дава възможност за влияние върху психиката на индивида от съмия него.

Връзката между зъбите, личността и характера на човека допълни останалите знания, които съм събирала от курсове в областта на стоматологията в цял свят. Като дентален лекар съм имала въпроси, на които нито една специалност не е била в състояние да отговори еднозначно. Например как се образува кариес на един зъб, а на съседния – не. При всички механични теории, които съм изучавала, отговор няма. Дали човек точно този кариозен зъб не мие достатъчно, или точно там не достига разтвор за изплакване?

В моята 20-годишна практика съм имала случаи на зъби, които се развалят без кариес или друга позната на стоматологията причина.

Харесва ми холистичния подход при разглеждането на всеки индивид, защото дисхармонията в една структура на тялото води след себе си до дисхармония и в други. Човек е като цигулка – когато струните не са настроени, музиката е фалшива. Заболяването само по себе си е сигнал, дисхармоничната позиция на зъбите е заболяване, което освен естетиката и функцията, засяга и психоемоционалното състояние на индивида. Устата като орган в тялото на детето е от огромно значение през ранните етапи на развитие. Детето открива света, поставяйки всеки предмет в нея. Тя е врата, през която човек цял живот опознава света чрез вкусовете си рецептори, врата от съзнание към подсъзнание.

Дентософията е не просто ортодонтиско лечение, с което се изправят зъбите, а цялостна терапия, в която главна роля играе пациентът и неговата воля за самолечение и промяна. Дентософията не просто променя усмивката, подрежда зъбите и оправя заханката, тя е ре-

волюционен начин да подобрите здравето си и да решите проблеми, които дори не подозирате, че са свързани със зъбите ви, да промените мисленето и светоусещането си. Чрез дентософията разбираме, че съвременната холистична стоматология е не само логика и факти, тя ни показва, че непозирани неща са възможни благодарение на човешката воля, мотивация и желание

*Да се лекува означава да се мотивира човек така,
че да чувства истинско неподправено щастие.
Истински голям лекар е онзи, който може умело
да породи подобна мотивация*

Д-р Хироми Шиния, гастроентеролог

Моята цел е да стана именно такъв лекар.

Ние от клиника Мастердент вярваме, че дентософията може да реши стотици здравословни и ортодонтични проблеми още от най-ранна детска възраст бързо и безболезнено и напълно да промени живота ви, а много скоро да промени напълно и ортодонтичното лечение по целия свят.

Искам да благодаря на всички читатели с открито съзнание, които ще прочетат тази книга, ще я препоръчат, ще я подарят, или ще говорят за нея със своя дентален лекар.

д-р Татяна Тасева, лекар по дентална медицина

За повече информация относно дентософията и курсове:
<http://master-dent.com>
[email: office@master-dent.com](mailto:office@master-dent.com)
тел. 02 958 48 41
<https://www.facebook.com/MasterDentSofia>

Съдържание

	ПРЕДГОВОР: Пътят, който изминах...	16
	ВЪВЕДЕНИЕ: ДЕНТОСОФИЯТА	24
I	Какво представлява дентософията?	24
II	Какво означава да оздравееш?	25
	Г Л А В А 1	
	НАШИЯТ ПОДХОД В ГРИЖИТЕ ЗА ЗЪБИТЕ	33
I	Една друга дентална терапия	33
	1. История	33
	2. Практични аспекти	35
II	Клинични резултати	36
	Г Л А В А 2	
	ВРЪЗКИТЕ МЕЖДУ УСТАТА И ТЯЛОТО	41
I	Жизнените функции и малформациите в устата	41
	1. Дишането	42
	2. Преглъщането	53
	3. Гласообразуването	55
	4. Дъвченето	57
	5. Заключение	67
II	Хармонизираната уста	71
	1. Класическата представа за зъбите	71
	Изваждане на здрави зъби?	71
	Факти, които поставят въпроси	72
	Задаваме ли си правилните въпроси?	77
	2. Хармонизираната уста: друг поглед	78
	Равновесие в устата	79
	Визуализация на хармонизираната уста	81
	Понятието за вертикален размер	82
III	На 90, живени като на 20 години	82
	1. Неврологичното функциониране на човека	85
	2. Ходя-говоря-мисля	92

3. Многофункционалният активатор – възможност да се коригират устно-челюстните и неврологичните функции на всяка възраст	98
--	----

Г Л А В А 3

	ВРЪЗКИ МЕЖДУ УСТАТА, ФИЗИЧЕСКОТО ТЯЛО И ПСИХИКАТА	103
I	Всички го казват, всички го изживяват... но кой го вижда наистина?	103
	1. Всички го казват	103
	2. Всички го изживяват	106
	3. Но кой го вижда наистина?	114
II	Устата: Портал към цялостна терапия	118
	1. От <i>защо</i> към <i>какво</i>	118
	2. Връзки между заболяванията от общ характер и устната кухина	120
	<i>Хармонизиране на устата, гърбът и ставите</i>	122
	<i>Хармонизираната уста и главоболието</i>	123
	<i>Хармонизираната уста, сънят и сънната апнея</i>	123
	<i>Хармонизираната уста и хроничната умора (фибромиалгията)</i>	125
	<i>Хармонизираната уста и астмата</i>	126
	<i>Хармонизираната уста и екземата</i>	128
	<i>Хармонизираната уста и УНГ заболяванията</i>	128
	<i>Хармонизираната уста и алергиите (УНГ и кожни алергии)</i>	129
	<i>Хармонизираната уста и алкохолизмът</i>	130
	<i>Хармонизираната уста и тютюнопушенето</i>	130
	<i>Хармонизираната уста и онихофагията (гризане на нокти)</i>	131
	<i>Хармонизираната уста и множествената склероза (МС)</i>	132
	<i>Хармонизираната уста и шизофренията</i>	132
	<i>Хармонизираната уста и депресията</i>	133
	<i>Хармонизираната уста и ракът</i>	135
	<i>Хармонизираната уста и СПИН: смущаващи констатации</i>	135

Извод от връзката между хармонизираната уста и патологиите	137
3. Кариесът и денталната амалгама (или „пломби“)	139
Кариесът	139
„Трънливият“ проблем с амалгамата (или „пломбите“)	142
4. Клинични примери	144
Клиничен случай № 1	144
Клиничен случай № 2	146
Клиничен случай № 3	149
Клиничен случай № 4	152
5. Какво означава да оздравееш?	153
6. Заключение	161

Г Л А В А 4

ДА ЧЕТЕШ ПО ЗЪБИТЕ: ЕДИН УНИВЕРСАЛЕН ЕЗИК	165
I Езикът на зъбите може да се научи	165
II Историята на зъбите	169
III Вертикалният размер	181
IV Хронология на излизането на зъбите	183
1. Временни зъби	184
2. Постоянни зъби	184
3. Ранен пубертет	185
V Детето учи родителите си	186
VI Заключение	187

Г Л А В А 5

ХАРМОНИЯ И КРАСОТА	189
I Дамата от басейна	189
II Общата точка	190
III Нов терапевт за нова медицина	194
В заключение: Първичният език	200
ПРИЛОЖЕНИЕ I	207
Болница за народна медицина Кьор Масар (Сенегал)	207
ПРИЛОЖЕНИЕ II	212
Болките в гърба и подологията	212
Речник	213
Библиография	215

Предисловие

Терапията, предложена в тази книга, разглежда устата като портал, ... но значително надхвърля областта на денталната медицина.

Паралелно на подобренията в устната кухня ще установим, благодарение на нея, подобрения и при всички видове заболявания. Тя въздейства всъщност върху цялото тяло и върху психиката. Стимулира потенциала за самоизцеление, съществуващ във всяко човешко същество, и ще подпомогне желанието на пациента да оздравее. Впрочем тук могат да се срещнат известни трудности, тъй като се изисква истинска мотивация. Затова ще въведа също така и понятието *автотерапия*. Тя е съществено условие, но не е достатъчна. Ето защо е важно да подчертая колко необходими при този подход са съдействието и вложеният труд на зъболекаря. А също така и че тази цялостна терапия, произлизаща от „Мъдростта на зъбите“, въпреки всичко не ни упълномощава да проследим пациента извън нашата област. В този смисъл ще бъде добре дошло тясното сътрудничество с различни практикуващи лекари, които са отворени за такава мултидисциплинарност.

ПРЕДГОВОР

Пътят, който изминах...

АЗ СЪМ ЗЪБОЛЕКАР-ХИРУРГ на свободна практика.

Извършвам операции и в една клиника, където вадя мъдrecи и предкътници (премолари) според предписанията на колегите ми зъболекари и ортодонти.*

Що се отнася до предкътниците, често при децата се констатира застъпване на зъбите, така че ние сме принудени да извадим някои, за да позволим на другите да заемат добра позиция.

В наши дни да се извадят предкътниците на децата до 12-годишна възраст е често срещана и банална процедура.

Годината е 1982...

Погледнато откън: „безупречна“ биография, дипломиран, с красива съпруга, две прекрасни деца, голям кабинет, следователно и пари... животът е хубав!

През същата тази 1982 година...

Погледнато откътре: страдам от такива ужасни болки в гърба, че обмислям да сложа край на работата си като зъболекар. Лекарите ми говорят за „анкилозиращ спондилит“ (Болест на Бехтерев). Освен това, непрекъснато ме боли коремът. Аз спортувам, но въпреки това ме болят краката, когато трябва да изкача един етаж, за да

* Звездичките препращат към Речника в края на книгата. — Бел. авт.

стигна до кабинета си. Не, не съм на 90 години, а на 28... и всяка сутрин се събуждам изтощен до краен предел!

По това време синът ми Клод беше на 3 години. Още от раждането си той плачеше всяка нощ. Аз проявявах епизодичен интерес към него, тъй като бях претоварен и стресиран в работата и това ме отдалечавахе от семейното огнище. Моята съпруга прекарваше времето си да му говори, да му пее, да му разказва приказки, да бъде майка, докато аз прекарвах моето да „изглеждам“ баща. Тя посвещавахе значителна част от нощите да успокоява детето, за да се наспи този, който работи, който носи парите вкъщи, Шефът.

Обезоръжени от поведението на нашето дете, решихме да се консултираме със специалисти, които не откриха друго решение, освен да го „грозирам“, за да може да спи... и в крайна сметка, за да спя аз.

После плачът на детето се трансформира в кошмари, и то много тежки.

Свидетелство на Клод на 20-годишна възраст:

Бях на 9 години и вече от доста време изживях почти всяка нощ кошмари, за които говорят психиатрите, без да са съвсем наясно какво означава това за децата, подложени на този особен ужас.

Без да съм напълно в съзнание, аз се надигах с широко отворени очи (като сомнамбулите), изпълнен с ужас, който не можех да опиша с думи. Моят най-голям и най-дълбок страх беше да не навредя на близките ми по време на тези неконтролируеми фази, подобно на момиченцето от филма „Екзорсисът“, obseseno от демона.

Вероятно можете да си представите какви бяха дните ми, след като постоянно живеех с натрапчивата мисъл за приближаващата нощ. Впрочем най-приятни-

ят момент за мен беше най-отдалеченият от нощта, тоест сутринта, когато виждах светлината на слънцето.

„Ще мине!“ – отговаряха систематично педиатрите, с които се консултирахме. Въпреки тяхното успокоително мнение обаче, не минаваше! Детето растеше с кошмарите си...

Успоредно с това балансът в устата му изглеждаше все по-нарушен и накрая ортодонтите поставиха диагноза да се извадят четирите премолара, които трябваше по необходимост да бъдат последвани и от четирите мъдрец...

На този етап от живота ми идеята да се вадят здрави зъби на деца започваше да ме притеснява. Година порано бях решил да прекратя тази дейност.

Представете си реакцията ми! Какво? Собственият ми син няма място да се подредят всичките му зъби на гъгата на челюстта? Аз, неговият баща, дентален хирург, с репутацията на всезнаещ в тази област, трябваше да взема решение да премахна постоянни зъби, след като бях прекратил тази практика за останалите малки пациенти! Тази възможност ми изглеждаше неприемлива, но на практика не съществуваше никакво друго решение. Знаех, че при поставената диагноза не можеше да има никаква алтернатива. Но с всички сили отказвах да го приема.

Когато поглеждам назад, още по-силно оценявам безграничната мощ на човека, който е убеден, че върши правилното нещо. Внезапно, когато сме сигурни, че сме поели по пътя на истината, той се разширява и имаме сили да го извървим.

Що се отнася до мен, този път ми се представи под формата на една среща с лекар-хомеопат. Със съпругата ми бяхме на консултация за нашия син и аз споделях неже-

ланието си да му се вадят зъбите. Тогава той ми каза най-общо за един „щадящ метод“ за преподреждане на зъбите, за чието съществуване беше разбрал наскоро.

Между другото, трябва да се знае, че в края на медицинското си образование лекарите са невежи по въпроса какво се случва в устата, а зъболекарите са невежи по отношение на цялостното функциониране на човешкото същество. В случая със сина ми трябваше не само да се изправят зъбите, но и да се намери достатъчно място, за да поникнат, преди да се надяваме да ги поставим в правилна позиция. Разказвам всичко това, за да поясня, че по принцип един зъболекар не би приел такава идея, особено когато идва от някой лекар.

И все пак... Тази сцена се състоя един петък. Аз веднага се осведомих и научих, че следващата неделя в Париж ще се проведе конференция на тема един апарат за преподреждане на зъбите... И отидох.

Точно тогава се състоя най-важната среща в живота ми под формата на... един обикновен апарат от каучук.

В неделния ден се запознах с професор Безомб, съизобретателя на апарата.

Още същата вечер аз ГО поставих в устата на сина ми. Нямах никаква представа какво ще да се случи.

Бях чувал за теорията, но по това време нямаше никаква информация за клинични опити.

В действителност апаратът е бил изобретен през 1953 г. от професорите Суле и Безомб и единодушно бил класифициран от науката като технически остарял. Следователно тридесет и пет години по-късно не съществуваше никакво признато от научната общност доказателство за необикновените възможности на този активатор. За човек на науката, какъвто бях аз, не беше нужно нищо повече, ... за да побягна презглава.

И ВЪПРЕКИ ТОВА! Какво ме загържа?

И днес все още нямам никакъв научен отговор, който да предложи, и „картезианците“* ще бъдат разочаровани. Мога само да цитирам Айнщайн:

„Не съществува никакъв логически път за разкриване на елементарните закони на вселената, единственият път е интуицията. Механизмът на откритието не е нито логически, нито интелектуален, това е внезапно вдъхновение, почти екстаз.“

Не мога да не се преклоня пред гумите на Айнщайн.

За първи път в моя живот се докоснах до екстаза...

Точно в този момент аз ЗНАЕХ, че Клод не можеше да пострада от апарата.

Ето и продължението на свидетелството, което направи самият той на 20-годишна възраст:

...Имах световъртежи, понякога значителни.

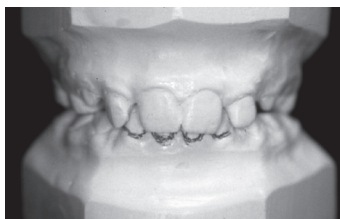
Моите безпомощни родители ме водеха за консултация при най-големите специалисти, които ми направиха безброй тестове, електроенцефалограми и други изследвания, за да открият причината за моето състояние. Един ден баща ми се върна от конференция в Париж и произнесе с любов и страст, каквито не бях виждал у него, една фраза, която ще остане запечатана в паметта ми: „Хайде, сложи си това“ – каза той, подавайки ми един апарат от каучук.

*Аз пробвах активатор за първи път. И веднага почувствах, че това е **моят** шанс, както и баща ми бе разбрал същото за собствения си живот.*

Тогава вложих толкова воля и несъзнателно такава вяра в баща ми, че след една седмица дъбкане (все още не носех апарата през нощта), ужасяващите кошмари, които ме преследваха дори и през деня, изчезнаха заедно

със световъртежа и всички съпътстващи неразположения.

Такива резултати, както можете да си представите, ме мотивираха достатъчно, за да продължа с лечението и да постигна баланс и в устата, и в живота си. Още повече, че виждах до себе си как баща ми се преобразява, както и цялото ни семейство.

Снимка 1. Преди лечението

Снимка 2. След лечението

Човек не може дори да си представи състоянието ми в онази знаменита неделя в Париж и при завръщането ми с експресния влак... Имах усещането, че съм стъпил на друга планета, на една планета вътре в мен, където съществува блаженство, каквото не бях изпитвал дотогава. Сега знам, че за да постигне своето *щастие*, човек трябва да уцели точното време, тоест, да изживее този славен момент в настоящето – тук и сега. Да се насладиш на това състояние можеш само съзнателно, а осъзнаването се осъществява единствено в настоящето.

И до днес считам, че може би за първи път осъзнах мое то състояние на пълноценно съществуване в мига. Знам, че земните думи са неспособни да предадат такова усещане. Въпреки всичко ще трябва все пак да отстъпим пред очевидните факти.

От тази „среща“ насетне бях свидетел на невероятни неща. Моите болки в корема, а после и в гърба, малко по

малко щяха да изчезнат; моята астенция (огромна умора след събуждане) – също.

Устата на сина ми щеше да се хармонизира отлично без никаква хирургическа интервенция. При това, както вече казах, от научна гледна точка това граничеше с невъзможното.

Трябва да призная, че на този етап от наблюденията ми аз се чувствах като новородено, което открива живота на Земята, и във всяка една секунда се намира пред нещо невиждано за очите му. Участвах удивен в събитие, което не можех да приема даже във въображението си, понеже ме бяха научили, че всичко това е в областта на неосъществимото.

Този поврат в живота ми не можеше да не се отрази върху моя поглед към професията. Ако исках да разбера ставащите събития, трябваше да се посветя изцяло на изследването на новата терапия.

Това отвори очите ми за **понятието за време**. Да си давам време, да взема решение, че трябва аз да бъда господар на времето си, а не обратното. И така, ограничих присъствието си в кабинета и постепенно започнах да излизам във „вакации“ все по-редовно, за да утоля жаждата си за изследване.

Наблюденията над сина ми се потвърждаваха и при другите малки пациенти. Моето изумление пред неосъществимото беше безкрайно, а резултатите, получени с апарата от каучук, надминаваха очакванията на здравия разум.

Това беше началото на едно голямо приключение, което продължава и сега...

Ето какво осъзнах:

АЗ НЕ СЪМ зъболекар-хирург, станал съм такъв само по прищявката на съдбата, ... но АЗ СЪМ човешко същество.

И точно това осъзнаване променя всичко по отношение на начина ни да функционираме, защото ако искаме да израстваме като зъболекари, наложително е да работим най-напред с човешкото същество.

Ще разкажа подробно как напредвах стъпка по стъпка през всичките тези години и през какви етапи преминах, за да стигна до Мъдростта на Зъбите или Дентософията.

От около петнадесет години с един приятел организирахме обучение, насочено към професионалисти от здравеопазването (основно зъболекари, но също и някои лекари, остеопати, психотерапевти, логопеди...). Ето защо ще използвам понякога „ние“ вместо „аз“, за да представя всички колеги, които работят за развитието на тази терапия.

ДЕНТОСОФИЯТА

I. Какво представлява дентософията?

Дефиниция на дентософията (или мъдростта на зъбите):

„Терапия, която се характеризира с хуманистичен подход към стоматологията, като се използват функционални техники и на преден план се извежда връзката между баланса в устната кухина, баланса в самия човек и по-общо – баланса в света.“

Но какво означава това? Да съществува връзка между зъбите, човека и света! Как може да се твърди подобно нещо?

Човешкото същество съдържа в себе си четирите царства: Царството на минералите, Царството на растенията, Царството на животните и Царството на човека. Зъбният емайл е съставен единствено от минерали. Това е най-старинното царство, в което са вградени най-грезните спомени и конфликти. Устата може да ни послужи да ги дешифрираме.

„За да се превърнем в цялостно човешко същество, трябва да притежаваме известна откритост и широта на духа, известна способност да вярваме без доказателства на нещата, които надхвърлят нашето разбиране.“
(Марта Нусбаум)

Този книга е посветена на всички онези, които никога не са затворили вратата и са дръзнали да кажат: „Защо не?“, преди сами да експериментират тази терапия.

Книгата е посветена на всички онези, които няма да затворят вратата и ще тръгнат на път.

От дълги години нашата обща работа изтъква неразривните връзки между хармонията в устата, хармонията у човека и като последствие – хармонията на земята, тъй като хората създават света, в който живеят.

И така, какви са връзките между зъбите, човека и света? Едно същество може ли да разкрие същността си чрез устата? Утопия ли е това? Или реалност?

Устата и зъбите ни говорят. Нека ги чуем и видим, нека ги разберем. Те ще разкажат нашата история и ще ни позволят, ако ние се решим, да оздравеем. Но...

II. Какво означава да оздравееш?

Да оздравееш, да се излекуваш – думи, чийто смисъл небиваги преценяваме правилно. Естествено, всеки си мисли, че разбира.

По време на първата консултация аз често задавам на пациента следния въпрос: „Ще се шокирате ли, ако ви кажа, че единственият лекар за вас сте самият вие?“

От хилядолетия за най-великите мъдреци силата на изцелението е в самия човек. Това не учудва никого. По принцип пациентите не са изненадани и се съгласяват.

Тогава аз продължавам: „Ако ние в действителност сме лекари на самите себе си, защо отиваме на преглед, когато се разболеем?“

Отговорът е: „Човек не може сам да оправи всичко.“

Това може да изглежда правилно. Ние се консултираме с терапевт, симптомите изчезват и тогава говорим за излекуване.

Но в кой точно момент ние сме лекари на самите себе си?

Всъщност, когато пациентите говорят за „вътрешния лекар“, те имат предвид само силите на самоизлекуване на човека. Например имунната система, заздравяването на рани, зарастването на фрактури се осъществяват от само себе си, без нашето съгласие. Те са под нивото на съзнанието. Но може ли излекуването да се сведе до това?

И така, какво означава да оздравееш? Да оздравееш означава да възвърнеш здравето си.

Какво е здраве? Това е „състоянието на човек, чийто организъм функционира нормално.“ (Според „Дарус“.)

Какво е нормалното функциониране? За мнозинството от хората това означава: да не се разболяваш. Тоест, когато зададем въпроса: „Какво е здраве?“, най-често срещаният отговор е: „Да не си болен“. Разговорният език дава дефиниция на една дума чрез отрицание на нейната противоположност. Това обаче не е възможно. Дефиницията на една дума не може да се основава на нейната противоположност. Сблъскваме се с очевидния факт: в разговорния език не намираме определение на думата „здраве“.

Същото се наблюдава в по-широк план и с думата „оздравявам“. Ако не намираме никакъв смисъл в тези думи, това е защото вече няколко десетилетия се заблуждаваме относно посоката на мислене, която следваме.

Бихме могли да обновим дефиницията за здравето по следния начин:

Това означава да се излекуваме, когато сме болни. Кое то се различава напълно от „да не се разболяваме“.

Здравето е способността да използваме процесите на самовъзстановяване във всеки един момент. Това е физиологичен жизнен процес.

Да продължим.

Процесите на самоизлекуване действат непрекъснато. Ние сме изложени всяка секунда на микроби (вируси, бактерии...), на термична агресия (например брутални разлики в температурите) и това, което наричаме в медицината физиология (или нормално състояние), не е нищо друго освен жизненоважната способност на човека да се приспособява постоянно. Всички тези механизми работят без намесата на съзнанието.

Но в кой момент свършва адаптацията и кога започва болестта? Бихме могли да отговорим: „Когато способностите за адаптация са изчерпани, се настъпва болестта“.

Но къде е границата между адаптацията и болестта? Определя я самият човек.

Когато е налице фебрилно състояние, вдигането на температурата се причинява от тялото. Следователно, тялото винаги се адаптира, но в този случай съзнаваме адаптацията и треската се смята за начало на болестта. Наричаме я симптом и той вече не е от областта на несъзнаваното.

Ако тялото вдигне температура, когато е почувствало необходимост, това е защото то притежава силата да го направи. По същия начин човек диша през устата, ако му запушат носа. Никой не кара организма насила да повиши вътрешната си топлина. Тази естествена биологична функция има за цел да изгори някои „агресори“. Тя

е напълно несъзнателна (съзнанието установява високата температура, когато тя вече е факт, а не преди да започне). Можем да кажем, че реакцията на дадена болест също е нормален жизнен процес. Единствената разлика в сравнение с адаптацията е, че ние осъзнаваме симптомите.

Адаптацията може да се нарече „болест, излекувана без участие на съзнанието“ и тогава ще определим болестта като „осъзната адаптация“.

За да подкрепим тези изводи, предлагам следното определение:

„Ние се разболяваме, когато ядем, и се излекуваме, когато храносмиламе.“

(Разбира се, примерът очевидно се отнася за нетоксични хранителни продукти.)

Всъщност, ако ние не усвоим хранителните продукти чрез храносмилателната система, ще се разболеем (стомашно неразположение, повръщане, диарии). Ако това продължи по-дълго, ще умрем. **Не е достатъчно да се яде, трябва и да се смели храната.**

Жизненоважно е да се храним обаче, защото ако не го правим, също ще умрем. Следователно ние **сме длъжни** и да ядем.

Яденето е необходимост, но не е достатъчно, а храносмилането е задължителен етап.

При храносмилането се извършва разпадането на продуктите, идващи от външния свят, до молекули. Необходимо е да трансформираме всичко, за да го усвоим и да позволим преминаването му през бариерата на червата и белия гроб.

Не можем да инжектираме директно в кръвта нетрансформирани хранителни продукти, нито пък въздух,

без да предизвикаме смърт. На нас се пада **жизненоважното** задължение да „очовечим“ всичко, удрящо отвън.

Изправени сме пред един природен закон:

Всичко, което удря при нас от външния свят, е отрова (въздух, хранителни продукти), но въпреки това имаме жизненоважна нужда от него.

Тръзбайки от тази констатация, можем да кажем, че:

Гладът е „симптом“ на болестта „ядене“, която е естествено физиологично явление от първа необходимост. Ние се излекуваме от нея, като храносмиламе всяко ядене от раждането до смъртта. Яденето и храносмилането се считат от всички за нормален процес. Тоест, физиологията е в състояние да лекува безспирно.

Аз се разболявам, когато ям, и се излекувам, когато храносмилам.

Доброто здраве е способността да се стимулират процесите на постоянно изцеление.

Ако нормалното състояние е постоянното самовъзстановяване, това означава, че болестта е необходимост (като яденето), а излекуването е задължение (като храносмилането).

Можем да сравним болестта и със загуба на баланса, а излекуването – с възстановяване на равновесието. Да вземем за пример ходенето. Когато вървим, десният крак, например, се намира във въздуха, готов да стъпи. В този момент ние сме загубили баланса, но щом стъпим, равновесието се възвръща. Веднага след това обаче левият крак се повдига от земята, което отново води до липса на равновесие, докато на свой ред не стъпи на земята и т.н. Ходенето е последователност от загуба и възстановяване на равновесието.

В този случай, както при болестта и здравето, загубата на баланс е необходимост, а възстановяването на равновесието става задължение.

Видяхме, че адаптацията всъщност представлява заболяване, регулирано без намесата на съзнанието, което задвижва неосъзнатите процеси на самоизцеление (както яденето отключва храносмилателните процеси), докато появилата се болест ангажира съзнанието.

Но съзнание за какво?

Ако организъмът е в състояние да регулира огромното мнозинство от адаптации, ЗАЩО съществува болестта? Тя определено има какво да ни каже и ние непременно трябва да го разберем, защото иначе тя би останала на стадия на адаптацията.

Следователно болестта явно има смисъл.

Тук ще въведем понятията ЗАЩО и ЗА КАКВО, тоест:

Какъв е смисълът на болестта? Какво искат да ни кажат патологиите? И с каква цел се появяват? Припомнете си: ние ядем и храносмиламе най-често по напълно хармоничен начин. Вървим, без да пагаме.

Следователно хармонията е нормата.

Ако хармонията е естественото състояние, болният човек е илюзия на човек, а болният свят е илюзия на света. Болестите са „образ и подобие“ на своя гостоприемник (човека), а светът е образ на човека, тъй като човекът го създава.

Човекът обаче възприема функционирането на света по същия начин, по който възприема и болестите: това не е утопия!

Как можем да разберем този друг начин на мислене?

Настъпни моментът да припомним някои начини на мислене от Античността. Когато нашите знаменити предци говорят за „вътрешния лекар на човека“, те правят алюзия за психоемоционално същество, тоест мислещото и усещашо същество, а не само за неосъзнатите процеси на самоизцеление.

Заявявайки, че **болестта е необходимост, а излекуването е задължение** като възвръщане към нормата, ние виждаме, че физиологически цял живот се люшкаме между тези две състояния. Диригентът на тази симфония е психоемоционалното ни функциониране. Темпераментът ще ни накланя на едната или на другата страна и във всеки един момент трябва да знаем накъде да се отправим, за да разберем болестта. Винаги имаме избор между хаоса и хармонията или между болестта и изцелението (не само облекчаване на симптомите).

Болестта е естествена биологична функция също както зрението или дишането.

БОЛЕСТТА Е ЧАСТ ОТ ЗДРАВЕТО

Тя ни става приятелка, защото ни дава насока. Тя постоянно ни напътства, за да ни каже: „Ти си кривнал от правия път. Няма нищо страшно, достатъчно е да си припомниш откъде идваш и да се върнеш на предишното кръстовище. Тогава ще бъдеш на пътя на оздравяването“.

Излекуването (както впрочем и болестта) винаги идват отвътре (тоест, от вътрешното състояние), докато мнозина мислят, че то идва отвън.

Болестта трябва да ни накара да осъзнаем, че не функционираме хармонично и че тя идва, за да ни предупреди и да ни позволи да се променим.

Ето и истинският смисъл на болестта:

Едно необходимо присъствие, за да се пробудим за изцелението, необходимо за нашето „израстване“.

И когато всички ние „израснем“, вече няма да има причина болестта да съществува. Тя вече няма да има какво да ни каже и ще остане на стадия на адаптацията.

Сега разбираме по-добре защо болестта стига до нашето съзнание, вместо да остане на стадия на неосъзнатата адаптация.

Така болестта достига друго измерение, а изцелението добива съвсем нов смисъл. По-нататък ще видим как събитията в живота могат да донесат на човешкото същество това, от което то има нужда, за да напредне в разбирането на личната си история и да задвижи собственото си оздравяване.